

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 139/2017-105

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. októbra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa v konaní o sťažnostiach [REDACTED], zastúpeného spoločnosťou Benkóczki, Baláz – advokáti, s. r. o., 29. augusta 36A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Juraj Baláz, a [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Ľudovítom Štanglovičom, Jarmočná 2264/3, Šaľa, vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 TdoV 7/2015 a jeho uznesením zo 4. augusta 2015 za účasti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] a [REDACTED] na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 TdoV 7/2015 a jeho uznesením zo 4. augusta 2015 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 TdoV 7/2015 zo 4. augusta 2015 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 452,61 € (slovom štyristopäťdesiatdva eur a šesťdesiatjeden centov) na účet jeho právneho zástupcu spoločnosti Benkóczki, Baláž – advokáti, s. r. o., 29. augusta 36A, Bratislava, a [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 452,61 € (slovom štyristopäťdesiatdva eur a šesťdesiatjeden centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Ľudovíta Štangloviča, Jarmočná 2264/3, Šaľa, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ v prvom rade“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 TdoV 7/2015 a jeho uznesením zo 4. augusta 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie dovolacieho súdu“), ako aj porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 10/2012 a jeho uznesením z 3. apríla 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie odvolacieho súdu“).

Ústavnému súdu bola 25. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľ v druhom rade“, spolu aj „sťažovatelia“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv a slobôd podľa ústavy, listiny a dohovoru vrátane jeho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru identickými rozhodnutiami dovolacieho a odvolacieho súdu, ako aj rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) č. k. PK-2 T 12/2012-2809 z 25. septembra 2012 (ďalej aj „rozsudok špecializovaného trestného súdu z 25. septembra 2012“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovatelia boli rozsudkom špecializovaného trestného súdu z 25. septembra 2012 uznaní za vinných z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (sťažovateľ v prvom rade) a z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 a 2 písm. c), e) a f) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. c) a § 140 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona (sťažovateľ v druhom rade), za čo sťažovateľovi v prvom rade bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 22 rokov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia a uložený ochranný dohľad na dobu 3 rokov a sťažovateľovi v druhom rade bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia a zároveň aj ochranný dohľad v trvaní troch rokov.

Proti rozsudku špecializovaného trestného súdu podali sťažovatelia, ako aj prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky odvolania, o ktorých rozhodol najvyšší súd ako odvolací súd uznesením sp. zn. 1 To 10/2012 z 3. apríla 2013 tak, že ich zamietol. Proti uzneseniu najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu podali sťažovatelia dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd ako súd dovolací uznesením sp. zn. 1 TdoV 15/2013 z 25. júna 2014 (ďalej len „uznesenie z 25. júna 2014“) tak, že dovolanie

podľa § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietol.

Uznesenie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu z 25. júna 2014 na základe sťažnosti podanej sťažovateľom v prvom rade ústavný súd zrušil nálezom sp. zn. III. ÚS 62/2015 z 2. júna 2015. V označenom náleze vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa v prvom rade na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným uznesením najvyššieho súdu z 25. júna 2014. Vo zvyšnej časti ústavný súd sťažnosti sťažovateľa v prvom rade nevyhoviel (pozri bod 4 výroku označeného nálezu). Po zrušení uznesenia najvyššieho súdu z 25. júna 2014 ústavným súdom rozhodol najvyšší súd ako dovolací súd opätovne o dovolaniach sťažovateľov tak, že dovolania napadnutým uznesením sp. zn. 1 TdoV 7/2015 zo 4. augusta 2015 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Podľa názoru sťažovateľov došlo napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu (podľa názoru sťažovateľa v druhom rade aj rozsudkom špecializovaného trestného súdu) k porušeniu nimi označených základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru. Sťažovatelia v prvom rade zhodne namietajú, že najvyšší súd ako dovolací súd opätovne v ich trestnej veci porušil ich základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (v časti týkajúcej sa práva na zákonného sudcu, pozn.).

Sťažovatelia argumentujú v zásade identicky a v súvislosti s namietaným neprípustným zásahom do základného práva na zákonného sudcu uvádzajú, že ak pôvodný senát najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, ktorý rozhodoval o (prvom) dovolaní sťažovateľa v prvom rade, nebol podľa záveru ústavného súdu vyjadreného v náleze sp. zn. III. ÚS 62/2015 z 2. júna 2015 zákonný, tak ich vec nemala byť podľa ich názoru nanovo pridelená v súlade s čl. II ods. 4 rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2015 (ďalej len „rozvrh práce na rok 2015“) v znení opatrenia č. 7 z 27. mája 2015, resp. opatrenia č. 8

z 19. júna 2015. Sťažovatelia argumentujú, že nie je (nad'alej) zrejmé, prečo sa členmi dovolacieho senátu, ktorý má (mal) rozhodnúť o dovolaní opätovne, nestali aj sudcovia JUDr. Krajčovič a JUDr. Piovartsy, keďže na tento nedostatok poukázal už aj ústavný súd v náleze sp. zn. III. ÚS 62/2015 z 2. júna 2015.

Z uvedených dôvodov sa sťažovatelia domáhajú vyslovenia porušenia ich základného práva na zákonného sudcu zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením najvyššieho súdu sp. zn. I TdoV 7/2015 zo 4. augusta 2015.

Obsahom sťažností boli aj ďalšie námietky sťažovateľov a s nimi súvisiace namiatané porušenie ďalších základných práv garantovaných ústavou a listinou, ak aj práv garantovaných dohovorom označených v sťažnostiach.

Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 139/2017-54 z 1. marca 2017 prijal na ďalšie konanie sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ v prvom rade namieta porušenie základného práva na zákonného sudcu zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. I TdoV 7/2015 zo 4. augusta 2015, a v prevyšujúcej časti sťažnosť odmietol. Následne ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 189/2017-28 z 15. marca 2017 prijal na ďalšie konanie aj sťažnosť sťažovateľa v druhom rade v časti, ktorou namieta porušenie základného práva na zákonného sudcu zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. I TdoV 7/2015 zo 4. augusta 2015, a v prevyšujúcej časti sťažnosť odmietol. Ústavný súd zároveň tretím výrokom označeného uznesenia rozhodol o spojení konania o sťažnosti sťažovateľa v druhom rade s konaním o sťažnosti sťažovateľa v prvom rade na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. II. ÚS 139/2017.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právnych zástupcov sťažovateľov a predsedníčku najvyššieho súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Ústavný súd zároveň vyzval predsedníčku najvyššieho

súdu, aby sa vyjadrila k sťažnosti. Právni zástupcovia sťažovateľov a predsedníčka najvyššieho súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenia právnych zástupcov sťažovateľov a predsedníčky najvyššieho súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predsedníčka najvyššieho súdu sa na výzvu ústavného súdu k sťažnosti sťažovateľa v druhom rade vyjadrila v prípise č. k. KP 3/2016-4 z 18. februára 2016, ktorého súčasťou bolo aj vyjadrenie predsedu senátu najvyššieho súdu 1 TdoV sp. zn. KP 3/2016 z 15. februára 2017 a zo 16. februára 2016 (ďalej len „vyjadrenie predsedu senátu“), a k sťažnosti sťažovateľa v prvom rade v prípise č. k. KP 3/2017-8 zo 16. februára 2017. Následne sa predsedníčka najvyššieho súdu opätovne (po prijatí sťažností na ďalšie konanie, pozn.) vyjadrila k obom sťažnostiam aj v prípise č. k. KP 3/2017-8 z 13. júla 2017, v ktorom len odkázala na svoje pôvodné vyjadrenia.

Vo vyjadrení predsedu senátu zo 16. februára 2016 sa uvádza:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci opätovne rozhodol v rovnakom senáte, ktorý bol zložený podľa rozvrhu práce, t. j. z členov senátu, ktorý ho tvorili v čase pridelenia – nápadu veci na Najvyššom súde Slovenskej republiky.

Z členov tohto senátu už nevykonávajú funkciu sudcovia JUDr. Stiffel, JUDr. Lipovský, JUDr. Toman, JUDr. Jakubík (pôvodne bolo členov celkom 13).

Podľa rozvrhu práce, ak vec opätovne napadla Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, prideli sa tomu senátu, ktorý rozhodoval o dovolaní (vo veci samej) naposledy. Za senát, ktorý vo veci rozhodoval naposledy sa považuje aj senát označený v osobitnej

časti iným poradovým číslom, ak je do tohto senátu zaradená väčšina naposledy vo veci rozhodujúcich sudcov.

Veci, ktoré napadli senátom, dokončia senáty v pôvodnom zložení, vrátane zastupovania.

Senát rozhodujúci v posudzovanej veci bol zložený v zmysle rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v kompetencii riadiaceho predsedu senátu, zo sudcov najvyššieho súdu, ktorí podľa rozvrhu práce tvorili tento senát v čase nápadu – pridelenia veci, rešpektujúc aj ustanovenia o zastupovaní sudcov.

Pokiaľ by nebolo možné zostaviť senát týmto spôsobom, v zmysle rozvrhu práce (mimoriadne okolnosti) senát by bol zložený zo všetkých sudcov trestnoprávneho kolégia, resp. pléna Najvyššieho súdu Slovenskej republiky náhodným výberom pomocou elektronického zariadenia. Aj s takouto možnosťou ráta rozvrh práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.“

Ústavný súd predložil vyjadrenia najvyššieho súdu právnym zástupcom sťažovateľov a vyzval ich k tomu, aby k nim zaujali svoje stanovisko.

Sťažovateľ v druhom rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu reagoval na vyjadrenia najvyššieho súdu v podaní z 15. augusta 2017 (doručenom ústavnému súdu 17. augusta 2017), v ktorom uviedol, že „odkazuje bližšie na text samotnej sťažnosti (najmä stať Ib). Dovolím si v krátkosti poukázať na to, že Najvyšší súd SR sa nevyjadruje ku konkrétnostiam uvedeným v sťažnosti, a preto je jeho vyjadrenie len všeobecné, bez konkrétnej argumentácie na skutkový stav, a teda je nepodložené jednotlivými ustanoveniami rozvrhu práce Najvyššieho súdu, či zákona č. 757/2004 Z. z. v kontexte práva sťažovateľa na zákonného sudcu a spravodlivý súdny proces. Zároveň sa pridriavame právnemu názoru v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 62/2015-50 z 2. 6. 2015, ktorý je plne použiteľný aj na namietané porušenie práva na spravodlivé konanie a zákonného sudcu sťažovateľa v prejednávanej veci.“

Sťažovateľ v prvom rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu reagoval na vyjadrenia najvyššieho súdu v podaní z 1. augusta 2017 (doručenom ústavnému súdu

4. augusta 2017), v ktorom uviedol, že «*V predmetnej veci sa jedná o opätovné posudzovanie opakovaného porušenia práva sťažovateľa...*

Po predchádzajúcom zrušujúcom Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky napadla vec opätovne na Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 23. 06. 2015.

Dňa 06. 07. 2015 adresoval predseda senátu JUDr. Štefan Michálik prípis elektronickej podateľni v zmysle, že na podklade Nálezu Ústavného súdu z 02. 06. 2015, sp. zn. III. ÚS 62/2015 má byť vec zapísaná do senátu 1 TdoV (č. l. 2361).

Následne bolo vydané „Potvrdenie“ o tom, že Najvyšší súd prijal dňa 06. 07. 2015 návrh na začatie konania v právnej veci [REDAKOVANÉ] a spol. (č. l. 2362).

Pritom z č. l. 2348 súdneho spisu vyplýva, že prípisom zo dňa 01. 07. 2015 si Najvyšší súd Slovenskej republiky od Špecializovaného trestného súdu vyžiadal spisový materiál PK – 2 T/12/2012.

Nie je zrejmé, prečo bola predmetná vec priradovaná až dňa 06. 07. 2015, teda takmer dva týždne po jej skutočnom nápade na Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 23. 06. 2015.

Z č. l. 2364 súdneho spisu následne vyplýva úprava predsedu senátu, ktorý stanovil termín neverejného zasadnutia na 04. 08. 2015 o 10.00 hod v zložení senátu: JUDr. Hudák, JUDr. Dohňány, JUDr. Szabo, JUDr. Hatala.

Napriek záväznému právnemu názoru, ktorý Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil v Náleze III. ÚS 62/2015-50 Najvyšší súd Slovenskej republiky opätovne porušil právo sťažovateľa na zákonného sudcu zakotvené v čl. 48 ods. 1 Ústavy a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru, nakoľko o dovolaní rozhodoval ten istý „nezákonný“ senát, ktorý o dovolaní rozhodoval aj v rámci konania 1 TdoV 15/2013.».

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd aj pri rozhodovaní o sťažnostiach sťažovateľov vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že vzhľadom na svoje ústavné postavenie vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd pred preskúmaním sťažnostnej argumentácie sťažovateľov považuje za potrebné upozorniť aj na tú časť svojej stabilizovanej judikatúry, v ktorej pripomína, že k úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Konceptia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd. Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že

orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie účelu takýchto procesných postupov. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takéhoto postupu orgánu verejnej moci. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie (II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, obdobne aj II. ÚS 9/00, III. ÚS 300/06, III. ÚS 199/08).

Sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu garantovaného čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Rovnako aj podľa čl. 38 ods. 1 listiny nemožno nikoho odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich prideľovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada

pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov „ad hoc“ (m. m. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07). Rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09, III. ÚS 212/2011).

Pojem zákonného sudcu je definovaný viacerými na seba nadväzujúcimi kritériami, ktoré súčasne tvoria navzájom prepojené garancie reálneho obsahu tohto základného práva.

Prvoradým účelom základného práva na zákonného sudcu vyplývajúceho z čl. 48 ods. 1 ústavy je zabrániť tomu, aby súd, ktorý má konkrétnu vec prerokovať a rozhodnúť, bol obsadený spôsobom, ktorý by sa dal označiť za svojvoľný alebo prinajmenšom za účelový. Toto základné právo je konkretizované v procesných kódexoch pre posudzovaný prípad v Trestnom poriadku a v predpisoch upravujúcich organizáciu súdnictva a postavenie sudcov.

K týmto kritériám treba priradiť v prvom rade vecnú, funkčnú a miestnu príslušnosť súdov. Potom nasleduje obsadenie súdu, ktoré je v procesných poriadkoch a v zákone č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) vymedzené od samosudcu až po rozmanité rozhodovacie útvary (senáty) zložené z troch a viacerých sudcov. Na to nadväzuje zásada pridelovania vecí jednotlivým sudcom alebo senátom v súlade s pravidlami obsiahnutými v rozvrhu práce a spôsobom, ktorý určuje zákon (IV. ÚS 116/2011).

Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu zjavne vyplýva, že za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady na výkon sudcovskej funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie k určitému súdu, jeho funkcia nezanikla a bol určený na prejednanie konkrétnej veci v súlade s rozvrhom práce súdu (III. ÚS 116/06).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) týkajúcej sa práv zaručených čl. 6 ods. 1 dohovoru vyplýva, že zákonnosť súdu musí byť okrem iného

založená na jeho zložení. Súd zriadený zákonom musí byť teda obsadený zákonným spôsobom (napr. rozsudok ESLP vo veci *Buscarini v. San Marino* zo 4. 5. 2000). V každom jednotlivom prípade musia byť aplikované jasné pravidlá a existovať jasné záruky, ktoré zaistia objektivitu a transparentnosť a vylúčia akýkoľvek náznak svojvôle pri pridelovaní jednotlivých vecí sudcom (napr. rozsudok *DMD Group, a. s., proti Slovensku* z 5. 10. 2010).

Podľa § 3 ods. 3 zákona o súdoch zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Účastník konania alebo strana v konaní, v ktorom rozhoduje súd v senáte, nemá právo na vopred určeného sudcu spravodajcu. Zákonným sudcom je aj sudca určený podľa odseku 4.

Podľa § 3 ods. 4 zákona o súdoch zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

Podľa § 18 zákona o súdoch senát najvyššieho súdu sa skladá z troch sudcov, z ktorých jeden je predsedom senátu. Ak rozhoduje o riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam senátov najvyššieho súdu, skladá sa senát najvyššieho súdu z predsedu a zo štyroch sudcov. Predpis o konaní pred súdmi môže ustanoviť, že senát najvyššieho súdu sa skladá aj z väčšieho počtu sudcov. Senát musí byť vždy zložený z nepárneho počtu sudcov. Predseda senátu riadi a organizuje činnosť senátu. Ustanovenie § 16 ods. 2 platí rovnako.

Podľa § 16 ods. 2 zákona o súdoch ak má v senáte viac sudcov funkciu predsedu senátu, určí predsedu senátu, ktorý riadi a organizuje činnosť senátu, rozvrh práce. Každý predseda senátu má právo predsedieť senátu vo veci, ktorá mu bola pridelená ako spravodajcovi.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o súdoch na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok.

Podľa § 50 ods. 2 písm. a) až c) zákona o súdoch rozvrh práce obsahuje

a) určenie senátov, samosudcov, súdnych úradníkov a notárov poverených vybavovaním jednotlivých druhov vecí, ktoré došli na súd,

b) zloženie senátov s uvedením predsedu senátu a ďalších sudcov; v rozvrhu práce sa tiež uvedie, ktorý z viacerých predsedov senátov určených do toho istého senátu riadi a organizuje činnosť senátu,

c) určenie spôsobu zastupovania senátov, sudcov, samosudcov, predsedov senátov a súdnych úradníkov tak, aby bolo možné zabezpečiť v súlade s osobitnými zákonmi konanie a rozhodovanie v prejednávanej veci v prípade vylúčenia sudcu alebo súdneho úradníka a v prípade náhlej prekážky brániacej sudcovi alebo súdnemu úradníkovi vykonať jednotlivé úkony.

Úlohou ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach sťažovateľov je posúdiť, či v dovolacom konaní v ich trestnej veci vedenej najvyšším súdom pod sp. zn. 1 TdoV 7/2015 rozhodoval senát najvyššieho súdu v zákonnom zložení.

Pre posúdenie ústavnej akceptovateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu bola zásadnou skutočnosť, že v trestnej veci sťažovateľov už v minulosti najvyšší súd v rámci dovolacieho konania rozhodoval v identickom zložení senátu, ktorý tvorili sudca JUDr. Štefan Michálik ako predseda senátu a sudcovia JUDr. Daniel Hudák, JUDr. Viliam Dohňanský, JUDr. Peter Szabo a JUDr. Peter Hatala ako členovia senátu, a to v konaní vedenom pod sp. zn. 1 TdoV 15/2013, ktoré vyústilo do uznesenia z 25. júna 2014. Označené uznesenie najvyššieho súdu ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 62/2015 z 2. júna 2015 zrušil práve z dôvodu porušenia základného práva sťažovateľov na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V odôvodnení nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 62/2015 z 2. júna 2015 sa okrem iného uvádza, že „... riadiaci predseda senátu JUDr. Milan Lipovský sa na rozhodovaní senátu 1 TdoV v sťažovateľovej veci nepodieľal, hoci nemohol byť považovaný za vylúčeného v zmysle § 31 ods. 3 Trestného poriadku. Keďže namiesto neho sa na rozhodovaní o dovolaní podieľal iný – náhradný člen senátu, bolo zloženie senátu najvyššieho súdu rozhodujúceho v danej veci postihnuté vadou, ktorá ústavne neprípustným spôsobom zasiahla do obsahu základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj do obsahu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zaručujúceho prerokovanie veci zákonne zriadeným a obsadeným súdom.

Ústavný súd zastáva názor, že obsahu základného práva na zákonného sudcu zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, resp. právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vyhovuje len taká aplikácia dopadajúcich ustanovení Trestného poriadku, zákona o súdoch a na základe neho vydaného rozvrhu práce, podľa ktorého bude dovolací senát najvyššieho súdu zložený na základe rozvrhom práce určeného poradia sudcov zaradených do konkrétneho senátu, teda že v prípade rozhodovania o mimoriadnych opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam najvyššieho súdu ho budú tvoriť prví piati sudcovia v poradí, ako sú tam uvedení, teda inými slovami, predseda senátu a stáli členovia senátu. Namiesto nich môžu v senáte zasadať aj náhradní členovia senátu, avšak len v prípadoch, v ktorých sú stáli členovia senátu vo veci vylúčení zo zákonného dôvodu (§ 31 a nasl. Trestného poriadku) alebo z iných dôležitých dôvodov (napríklad z dôvodu neprítomnosti sudcu na pracovisku pre jeho práceneschopnosť alebo z dôvodu náhlej prekážky brániacej sudcovi vykonávať jednotlivé úkony alebo podieľať sa na rozhodovaní súdu.

... Ústavný súd tiež poznamenáva, že najvyšší súd vo svojom stanovisku nevysvetlil (a nevyplýva to ani z obsahu jeho spisu), z akých dôvodov boli pri rozhodovaní senátu nahradení aj ďalší stáli členovia senátu, t. j. JUDr. Krajčovič a JUDr. Piovartsy.“.

Zo spisu najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 7/2015 ústavný súd zistil, že 6. júla 2015 predseda senátu JUDr. Štefan Michálik adresoval elektronickej podateľni pokyn v nasledujúcom znení: „Na podklade Nálezu Ústavného súdu z 2. júna 20105, sp. zn. III. ÚS 62/2015 zapíš do senátu 1 TdoV.“.

Elektronická podateľňa vydala 6. júla 2015 potvrdenie o tom, že najvyšší súd prijal 6. júla 2015 návrh na začatie konania v právnej veci [REDACTED] a vec bola pridelená na rozhodnutie senátu tunajšieho súdu 1 TdoV.

Podľa rozvrhu práce na rok 2015 v znení opatrenia č. 1 zo 14. januára 2015, opatrenia č. 2 z 12. februára 2013, opatrenia č. 3 z 12. marca 2015, opatrenia č. 4 z 31. marca 2015, opatrenia č. 5 zo 16. apríla 2015, opatrenia č. 6 z 29. apríla 2015, opatrenia č. 7 z 27. mája 2015 a opatrenia č. 8 z 19. júna 2015 bolo zloženie senátu 1 TdoV takéto:

- 1/ JUDr. Libor Duľa – predseda senátu,
- 2/ JUDr. Štefan Michálik – predseda senátu,
- 3/ JUDr. Peter Krajčovič – stály člen senátu/predseda senátu,
- 4/ JUDr. Martin Piovartsy – stály člen senátu/predseda senátu,
- 5/ JUDr. Daniel Hudák – stály člen senátu/predseda senátu,
- 6/ JUDr. Viliam Dohňanský – náhradný člen senátu,
- 7/ JUDr. Pavol Farkaš – náhradný člen senátu,
- 8/ JUDr. Peter Szabo – náhradný člen senátu,
- 9/ JUDr. Peter Hatala – náhradný člen senátu a
- 10/ JUDr. Juraj Kliment – náhradný člen senátu.

Podľa poznámky č. 1 k osobitnej časti rozvrhu práce upravujúcej zloženie senátov trestnoprávneho kolégia, ak došlo k vylúčeniu predsedu senátu alebo člena senátu TdoV alebo ak je senát TdoV z rôznych dôvodov neúplný, doplnenie senátu vykoná riadiaci predseda senátu výberom spomedzi náhradných členov senátu podľa poradia, v akom sú v prehľade o zložení senátu uvedení. Ak nie je možné takto senát doplniť, postupuje sa podľa všeobecnej časti rozvrhu práce.

Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu dovolacieho súdu vydal senát 1 TdoV v zložení JUDr. Štefan Michálik – predseda senátu a členovia senátu JUDr. Daniel Hudák, JUDr. Viliam Dohňanský, JUDr. Peter Szabo a JUDr. Peter Hatala. Z uvedeného vyplýva,

že okrem predsedu senátu JUDr. Michálik a člena senátu JUDr. Hudáka bol senát tvorený náhradnými členmi senátu.

Ústavný súd v náleze sp. zn. III. ÚS 62/2015 z 2. júna 2015 vyslovil, že v prípade rozhodovania o mimoriadnych opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam najvyššieho súdu majú senát tvoriť prví piati sudcovia v poradí, ako sú tam uvedení, teda inými slovami, predseda senátu a stáli členovia senátu, a nie náhradníci. Keďže v čase prvého rozhodovania (uznesenie sp. zn. 1 TdoV 15/2013 z 25. júna 2014) o dovolaní sťažovateľov boli stálymi členmi senátu 1 TdoV okrem JUDr. Milana Lipovského aj sudcovia JUDr. Štefan Michálik, JUDr. Peter Krajčovič, JUDr. Piovartsy a JUDr. Daniel Hudák, ústavný súd konštatoval, že nie je zrejmé, „z akých dôvodov boli pri rozhodovaní senátu nahradení aj ďalší stáli členovia senátu, t. j. JUDr. Krajčovič a JUDr. Piovartsy“.

Z nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 62/2015 z 2. júna 2015 je teda zreteľne čitateľný právny záver ústavného súdu, v zmysle ktorého treba za zákonných sudcov považovať stálych členov senátu v poradí, ako sú v rozvrhu práce uvedení. Namiesto stálych členov senátu môžu v senáte zasadať aj náhradní členovia senátu, avšak len v prípadoch, v ktorých sú stáli členovia senátu vo veci vylúčení zo zákonného dôvodu (§ 31 a nasl. Trestného poriadku) alebo z iných dôležitých dôvodov (napríklad z dôvodu neprítomnosti sudcu na pracovisku pre jeho práceneschopnosť alebo z dôvodu náhlej prekážky brániacej sudcovi vykonávať jednotlivé úkony alebo podieľať sa na rozhodovaní súdu).

Z § 18 zákona o súdoch vyplýva, že o mimoriadnych opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam senátov najvyššieho súdu rozhoduje senát zložený z predsedu senátu a zo štyroch sudcov. Rozvrh práce však do dovolacích senátov najvyššieho súdu (1 TdoV a 2 TdoV) zaraďuje vyšší počet sudcov ako päť, v danom prípade dokonca až desať sudcov. Zároveň však v poznámke č. 1 k tejto časti rozvrhu práce ustanovuje výkladové pravidlo, z ktorého vyplýva, že sudcovia uvedení v rozvrhu práce v poradí od 6. miesta sú len náhradnými členmi senátu a na rozhodovaní senátu sa môžu zúčastniť, len ak je senát TdoV z rôznych dôvodov neúplný. Navyše, toto doplnenie neúplného senátu sa má vykonať podľa poradia, v akom sú sudcovia v prehľade o zložení senátu uvedení.

Vo vyjadreniach najvyššieho súdu k sťažnostiam sťažovateľov sa neuvádza, že v preskúmvanej veci boli niektorí zo stálych členov senátu 1 TdoV z rozhodovania o dovolaní sťažovateľov bol vylúčený a že existoval dôvod na to, aby namiesto nich rozhodovali niektorí z náhradných členov senátu.

Predseda senátu vo vyjadrení zo 16. februára 2016 argumentuje odkazom na čl. II ods. 4 rozvrhu práce na rok 2015 (aj keď ho explicitne neuvádza, pozn.), podľa ktorého **veci, ktoré boli opätovne predložené najvyššiemu súdu po tom, čo najvyšší súd už konal vo veci samej a rozhodol o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, sa po lustrácii pridelia senátu, ktorý vo veci samej rozhodoval naposledy**, a to aj v prípade, ak je nápad vecí do senátu zastavený; ak takého senátu pre zmenu v organizácii práce niet alebo do senátu nie je väčšina jeho naposledy vo veci rozhodujúcich členov, vec sa prideli náhodným výberom podľa odseku 1. Za senát, ktorý vo veci rozhodoval naposledy, sa považuje aj senát označený v osobitnej časti iným poradovým číslom, ak je do tohto senátu zaradená väčšina naposledy vo veci rozhodujúcich sudcov.

Vo vzťahu k tejto argumentácii najvyššieho súdu ústavný súd poznamenáva, že je celkom nepochybné, že vec mala byť opätovne pridelená senátu 1 TdoV, ktorému bola pridelená aj pôvodne. Pridelenie veci opätovne predloženej najvyššiemu súdu po tom, čo najvyšší súd už konal vo veci samej a rozhodol o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku senátu (**v zložení, v ktorom senát vo veci samej rozhodoval naposledy, pozn.**), prichádza ale logicky do úvahy len v prípade, ak dôvody, pre ktoré bolo pôvodné rozhodnutie najvyššieho súdu o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku zrušené, nespočívali v neprípustnom zásahu do základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Inými slovami, v prípade, ak pôvodné rozhodnutie najvyššieho súdu o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku bolo zrušené z dôvodu porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy v dôsledku nezákonného zloženia príslušného senátu, musí byť vec opätovne pridelená tomuto senátu (v danom prípade 1 TdoV), avšak v jeho zákonnom zložení.

Na tomto základe ústavný súd musí opätovne konštatovať, že najvyšší súd vo svojom vyjadrení nevysvetlil (a nevyplýva to ani z obsahu jeho spisu), z akých dôvodov boli pri rozhodovaní senátu nahradení stáli členovia senátu, t. j. JUDr. Libor Duľa, JUDr. Peter Krajčovič a JUDr. Martin Piovartsy.

Za senát zložený zo zákonných sudcov možno považovať len senát zložený zo sudcov príslušného súdu, ktorí podľa rozvrhu práce tvorili tento senát v čase pridelenia veci. Ústavnej zásade neodňateľnosti zákonného sudcu, ktorá vyplýva zo základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, však nezodpovedá prípad, ak sa zákonní sudcovia nezúčastnia na prerokovaní a rozhodovaní súdu vo veci bez splnenia zákonných predpokladov na ich nahradenie. V okolnostiach predloženej veci dospel ústavný súd k záveru, že opatrením predsedu senátu najvyššieho súdu došlo k určaniu konkrétnych sudcov rozhodujúcich v senáte spôsobom nerešpektujúcim vopred ustanovené pravidlá pre jeho zloženie. Vo veciach sťažovateľov tak konal a rozhodoval senát najvyššieho súdu v zložení, ktorý podľa názoru ústavného súdu nezodpovedal požiadavkám kladeným zákonom o sudcoch na zákonného sudcu (zákonných sudcov), a tak ani ústavným požiadavkám vyvoditeľným z čl. 48 ods. 1 ústavy, resp. čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedený postup najvyššieho súdu bol tak v rozpore so zásadou pridelenia vecí sudcom podľa vopred daných pravidiel určených v rozvrhu práce, ktorých účelom je vylúčiť svojvoľný a účelový výber sudcov.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj práva na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší...

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol o tom, že postupom najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 7/2015 aj jeho uznesením zo 4. augusta 2015 bolo porušené základné právo sťažovateľov na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, resp. čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj ich právo na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo potrebné zároveň v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodnúť o jeho zrušení a v záujme efektívnej ochrany práv sťažovateľov aj vrátiť vec v zmysle § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde najvyššiemu súdu na nové prejednanie (bod 2 výroku nálezu). Po zrušení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a vrátení veci na ďalšie konanie bude najvyšší súd povinný opätovne rozhodnúť o dovolaní sťažovateľov v zákonom zložení senátu, pričom bude viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v súvislosti s ich právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní úhrady trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014, ktorá bola 839 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2015, ako aj z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2016, ktorá bola 884 €,

keďže vo veci boli poskytnuté úkony právnej služby aj v roku 2017. Každému zo sťažovateľov priznal úhradu za dva úkony právnej služby v roku 2015 (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti) a jeden úkon právnej služby v roku 2017 (vyjadrenie právneho zástupcu sťažovateľa v prvom rade z 15. augusta 2017 a vyjadrenie právneho zástupcu sťažovateľa v druhom rade z 1. augusta 2017) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za každý úkon uskutočnený v roku 2015 po 139,83 € a v roku 2017 po 147,33 €, t. j. spolu 426,99 €, čo spolu s režijným paušálom dvakrát po 8,39 € a jedenkrát po 8,84 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 452,61 €. Priznanú úhradu trov konania je najvyšší súd povinný zaplatiť na účty právnych zástupcov sťažovateľov spoločnosti Benkóczki, Baláž – advokáti, s. r. o., 29. augusta 36A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Juraj Baláž a JUDr. Ľudovíta Štangloviča, Jarmočná 2264/3, Šaľa (bod 3 výroku tohto nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2017